

thingsmænd vil ogsaa have seet af Udvalgets Betænkning, at vi i vor Beregning af Cellerne ere gaaede ud fra Muligheden af, at Tugt- og Forbedringshuset kunde blive enten et Forbedringshus eller tillige et Tugt- og Forbedringshus. Jeg skal iøvrigt være enig med den ærede Taler i, at saalange vi have denne Adskillelse imellem Tugt- og Forbedringshusfanger, der dog i sit Væsen nærmest er en Navneforskiel, var det ufsæligt, at de ikke blot vare adskilte i samme Bygning ved Mure, men i forskjellige Straffeanstalter, ja maaskee, at de forskjellige Straffeanstalter laae i forskjellige Provindsen; men det forekommer mig dog, at den ærede Taler noget vel meget lagde Vægt paa denne Adskillelse, thi det er indtæsteds hidtil staaet fast som Princip, at der skal etableres særlige Straffeanstalter for Tugthusfanger og for Forbedringshusfanger. Den væsentligste Forskiel imellem disse to Classer af Straffanger er Banceren; men ikke saaledes, som den ærede Taler i sit Foredrag syntes at gaae ud fra, en overordentlig væsentlig Forskiel i Arbejdets Bessaffenhed, i Fangerens hele Behandling. Ja, forsaavidt der er Spørgsmaal om Cellesystemet, kan der være Tale derom, men ellers ikke. Jeg tør dernæst ogsaa, med Hensyn til den ærede Talers Bemærkninger om Lovudkastets indskrænkede Anvendelse af Cellesystemet, tillade mig en Bemærkning. Det er vist, at Resolutionen af 25de Juni 1842, som almindelig Regel gaaer ud fra, at Forbedringshusstraffen skal udstaaes i Dag- og Natcelle, men allerede denne Resolution forudsætter, at der kan skee Undtagelser. Den hyler derhos paa en Begrænsning i Forbedringshusstraffen, der senere blev væsentligt modificeret. Ved Loven af 30te November 1857 bliver det som fremtidig Regel fastsat, at Forbedringshusstraf kan anvendes langt ud over den hidtil anvendte Grad, nemlig indtil 6 Aar. Og ikke blot er det nu fastsat, at Straffens Udsoning i Celle i høi Maade skal forkorte Straffetiden, men det synes derhos forudsat i Loven, at der, forsaavidt Forbedringshusarbejde idømmes i de højere Grader, kan blive Spørgsmaal om, at Fanger kommer til at affone sin Straf udenfor Celle. Nu er det rigtignok sandt, at det foreliggende Lovudkast i sin oprindelige Skikkelse kun inde-

holbt et meget begrænset Celleantal, at §§ 1 og 2 udtrykkeligt omtalte, hvormange Dageceller der skulde være i hver af Straffeanstalterne. Men allerede ved Behandlingen i det andet Thing er jo netop de væsentligste af disse Begrænsninger faldne. Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, er i § 1 Indskrænkningen til 24 Dageceller bortfalden, og § 2 indeholder ei heller længere nogen Begrænsning. Den ærede Taler vil have seet, at Udvalget, der ikke har haft Diet lukket for, at Cellesystemet vilde lide en Indskrænkning ved det oprindelige Udcast, netop af den Grund har troet at burde slutte sig til det andet Thing. Der kan saaledes meget vel blive Spørgsmaal om ny Overveielse, ja Mening, er jo netop, at en saadan skal foregaae, og hvad der i Diebliffet væsentligst udrettes ved Lovudkastet, er at vortere Midler til forberedende Arbejder. I eet Tilfælde ved § 3 vortes rigtignok en Pengesum til Dpførelsen af Fængslet i Viborg med et bestemt Celleantal, men som allerede den ærede Ordfører har bemærket, vil der dog i det Hele ikke blive Spørgsmaal om et større Antal af Fanger end 320 af 900, som vilde komme til at udstaae Forbedringshusstraffen udenfor Celle. Saa overordentlig væsentlige, som den ærede Taler syntes at gjøre Manglerne ved Lovforslaget, ere de saaledes neppe. Jeg skal imidlertid gjerne tilføje, at Udvalget meget indstændigt har anmodet Justitsministeren om at tage Sagen under fornyet Overveielse netop i den Retning, som den ærede Taler saa stærkt har udhøvet.

Ordføreren: Jeg troer ikke, at mine Udtryk kunde foranledige den ærede 2den Landstingsmand for 10de Preds (Rehmann) til at antage, at jeg betragtede det som en Bagatel, om man kalder en Straffeanstalt Tugthus eller Tugt- og Forbedringshus. Det er imidlertid ganske vist, at det er af mindre Betydning, saasnart man indfører det Cellesystem, der er tilfattet; thi derved sammenblandes Tugt- og Forbedringshusstraffen. Den ærede Landstingsmands Bemærkning om, at det har en stor Betydning, vilde kun være rigtig, hvis det var givet, at alle Tugthusfanger skulde behandles paa een Maade og alle Forbedringshusfanger